

ia77

JazzFlits

2 februari 2009,
7de jaargang, nummer 111

NIEUWSSELECTIE

BOY EDGAR PRIJS 2009 VOOR BASSIST/ COMPONIST ERNST GLERUM

De VPRO/Boy Edgar Prijs 2009 is toegekend aan bassist en componist Ernst Glerum. De prijs, de belangrijkste in Nederland op het terrein van de jazz en geïmproviseerde muziek, bestaat uit een plastiek van Jan Wolkers en een geldbedrag van 12.500 euro. Glerum ontvangt de prijs 11 mei 2009 tijdens een feestelijk programma in het Bimhuis te Amsterdam.

"Ernst Glerum is een onbetwiste meester op zijn instrument met een alom geroemde toon en vertegenwoordigt op een bijzondere wijze alle deugden van een improviserende jazzmuzikant. Daarmee weet hij als geen ander het spel van ensembles in productieve balans te houden", aldus de jury. Die bestond uit Henning Bolte (ConcertZender), Maartje den Breejen (Het Parool), Ron van Ewijk (Jazzpodium Artishock, Soest), Sem van Gelder (eigenaar Swingmaster Records, Groningen) en Bartho van Straaten (programmeur Paradox, Tilburg). Zij noemen Glerum iemand die 'over de laatste drie decennia als verbindend figuur een exemplarische rol in de Nederlandse jazz heeft vervuld. Die strekt tot voorbeeld en kan als inspiratie dienen voor verdere kruisbestuiving en wederzijdse voeding, en zo helpen bij het ontginnen van nieuw muzikaal terrein." De toekenning van de VPRO/Boy Edgar Prijs 2009 vindt plaats onder auspiciën van de VPRO en Muziek Centrum Nederland.

MUZIEK DOWNLOADEN HEEFT POSITIEF ECONOMISCH EFFECT

Het ongeautoriseerd uitwisselen van muziek via internet heeft een per saldo positief economisch effect. Dit blijkt uit gezamenlijk onderzoek van onder meer TNO en SEO Economisch Onderzoek, dat op 17 januari werd gepubliceerd. Positief is dat downloaders toegang krijgen tot cultuurproducten; negatief is de waarschijnlijke daling van de omzet uit de verkoop van geluidsdragers.

[...vervolg op pagina 15](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
- Diverse nieuwsberichten	
Boekbespreking	pg 4
- Rommelpot (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 5
- Sonny Rollins, Stan Getz, Rob van Bavel, Jim Hall, The Phonebone Quintet, I Compagni, David Murray, Jim Hall/Bill Frisell, Martial Solal, Wouter Hamel, Christian Scott, Paul van Kemenade e.a.	
Concertverslagen	pg 11
- Clazz Ensemble en de Houdini's	
En verder	
- Jazz in Deventer (Lo Reizevoort)	pg 12
- New York Calling: Dick Hyman (Paul Blair)	pg 13

JAZZFLITS nr. 112 staat 16 februari op www.jazzflits.nl



Anne Guus Teerhuis tijdens het YPF Jazz Pianoconcours (Foto: YPF Jazz Pianoconcours)

ANNE GUUS TEERHUIS WINNAAR VAN YPF JAZZ PIANOCONCOURS 2009

De enige Nederlandse finalist, Anne Guus Teerhuis (27), is 25 januari als winnaar uit de bus gekomen van het YPF Jazz pianoconcours 2009. "Anne Guus is erg artistiek en weet met zijn muziek een creatief verhaal te vertellen", aldus Michiel Borstlap, die namens de internationale jury de prijs uitreikte. Het concours vond plaats in het Bimhuis te Amsterdam.

Anne Guus Teerhuis studeerde jazzpiano aan het Prins Claus Conservatorium in Groningen, die hij summa cum laude afrondde in 2007. In de finale van de wedstrijd moest Teerhuis het opnemen tegen de Rus Evgeny Sivtsov en de Indonesische Sri Hanuraga. De drie finalisten waren een dag eerder gekozen uit zes pianisten die in november 2008 tijdens de voorronden voor de eindstrijd werden geselecteerd. De winnaar ontving een bedrag van 3.500 euro en mag optreden tijdens onder meer het North Sea Jazz Festival en in het Bimhuis. Ook mag hij te gast zijn in het programma Victor & CO op Radio 6.

Het YPF Jazz pianoconcours wordt sinds 2007 iedere twee jaar gehouden. De wedstrijd heeft een internationale jury. Dit jaar waren onder anderen de pianisten Antonio Faraò, Enrico Pieranunzi, Bobo Stenson, John Taylor en Jacky Terrasson er lid van. Ook Lodewijk Bouwens en Bob Hagen waren jurylid. (<http://www.jazzconcours.nl>)

NIEUWS

PLATEN

NIEUWE CD ROB VAN BAVEL EERBETOON AAN OSCAR PETERSON

Het nieuwe album van pianist Rob van Bavel is een eerbetoon aan de Canadese pianist Oscar Peterson, die in december 2007 overleed. "Hij is altijd mijn grote held geweest", zegt Van Bavel op 13 januari in het AD. "Door naar hem te luisteren ben ik jazz gaan spelen." Van Bavel's album is getiteld 'En blanc et noir #11' en is verschenen bij Daybreak.

Rob van Bavel maakte de cd-opnamen begin 2008, vlak na het overlijden van zijn held. Van Bavel liep echter al langer met het idee rond om iets met de muziek van Oscar Peterson te doen, zo vertelt hij in het AD: "De muziek van Peterson is genialer dan op het eerste gezicht lijkt. Eigenlijk net zoals Bach. Arrangementen en composities zitten heel goed in elkaar." Van Bavel wilde zonder drums spelen en had voor dit project het Oscar Peterson Trio met Herb Ellis (gt) en Ray Brown (b) voor ogen. Daartoe nodigde hij gitarist Vincent Koning en bassist Frans van Geest als begeleiders uit. Trombonist Bert Boeren is als gastsolist op de plaat te horen. (zie ook de bespreking op pagina 5)

PRIJZEN



De Leidse Jazz Award.

EERSTE LEIDSE JAZZ AWARD VOOR PIANIST WALTER WOLFF

De Finse pianist Walter Wolff is 24 januari de eerste winnaar van de nieuwe Leidse Jazz Award geworden. De Award is een aanmoedigingsprijs waarvoor studenten van tien Nederlandse conservatoria in aanmerking komen.

Wolff studeert sinds 2003 piano aan het conservatorium in Den Haag. Ook drummer Philippe Lemm, pianist Christian Pabst, zangeres Roos Plaatsman en saxofonist Greg Torunski waren genomineerd. Hun kwaliteiten werden beoordeeld door een jury bestaande uit Wouter Turkenburg (Conservatorium Den Haag), Bert Jansma (oud-journalist), Derek de Beurs (gitarist) en Cees Schrama (jazzconsultant). De kristallen Leidse Jazz Award is een ontwerp van Siem van der Marel (zie afbeelding). Winnaar Wolff kreeg ook nog 1.000 euro en mag optreden tijdens de Leidse Jazzweek van volgend jaar.

NIEUWSflitsen



Simon Rummel. (Foto: In Jung Jun)

Pianist Simon Rummel stadsmusicus Moers

Pianist Simon Rummel is de nieuwe 'improviser in residence' van Moers. Rummel zal een jaar lang in de Duitse stad wonen en werken. Zijn aanwezigheid moet een impuls geven aan het stedelijke culturele klimaat. Het fenomeen 'improviser in residence' is vorig jaar in Moers geïntroduceerd. Saxofoniste Angelika Niescier bekleedde de functie in 2008 voor het eerst. Zij werkte mee aan toneelvoorstellingen, deed projecten bij de muziekschool en gaf concerten.

Amersfoort Jazz Festival bestaat dertig jaar

Dit jaar vindt het Amersfoort Jazz Festival voor de dertigste keer plaats. Om dat luister bij te zetten worden vier internationaal bekende namen gecontracteerd. In ieder geval baritonsaxofonist Ronnie Cuber, het Jazz Orchestra of the Concertgebouw en zangeres Madeline Bell komen. Cuber wordt 'artist in residence' en treedt onder meer op met de plaatselijke bigband On the Move. Het festival is dit jaar op 8, 9 en 10 mei. Onder de vele tientallen artiesten bevinden zich zangeres Rita Reys, de Basily Boys en The Indian Connection van trompettiste Saskia Laroo. Ook Hans Dulfer komt weer. "Toen het festival in 2005 op z'n gat lag en bijna moest worden afgelast, heeft Dulfer aangeboden om gratis als headliner te fungeren. We zijn hem daar nog steeds dankbaar voor", aldus organisator Alexander Beets 9 januari in het AD.

Heerlens jazzpodium krijgt subsidie NFPK

Het Heerlense jazzpodium Jazz on the Roof krijgt twee jaar subsidie van het Nederlands Fonds voor Podiumkunsten. Jazz on the Roof bestaat ruim 2,5 jaar en is in die tijd uitgegroeid tot een regionaal podium voor jazz, improvisatie en experimentele muziek. Het podium was een initiatief van de muziekschool Heerlen. Er is onder meer iedere tweede dinsdag van de maand live-jazz te horen.

PRIJZEN VERVOLG



FONTYS JAZZ CHOIR WINT KORENSLAG

Het Fontys Jazz Choir is zaterdag 24 januari in het televisieprogramma Korenslag tot het beste koor van Nederland uitgeroepen. In de finale kreeg het 45,9 procent van de stemmen, die telefonisch door de kijkers konden worden uitgebracht. Het Fontys Jazz Choir bestaat uit studenten van het Fontys Conservatorium in Tilburg.

Het koor moest het in de finale opnemen tegen de twee winnaars van de halve finales. Het Fontys Jazz Choir kwam zelf in de finale via een zogenoemde wild card, die door een vakjury werd uitgereikt. Het winnende koor bestaat sinds 2003 en staat onder leiding van oprichter Hans van den Brand. Het telt veertien zangers en zangeressen die de opleiding Muziektheater of Docent Muziek volgen. Het koor heeft een repertoire van pop- en jazzstukken en wordt begeleid door een combo van studenten van de Tilburgse jazzafdeling.

OVERIG

GROOTSTE PLATENZAAK VS SLUIT

De Virgin Megastore op Times Square in New York sluit in april de deuren. In omzet is de winkel de grootste platenzaak in de VS. Het is voor de eigenaren, twee onroerendgoedexploitanten, veel profijtelijker om de winkelruimte te verhuren.

De winkel heeft een geschatte jaarlijkse omzet van 55 miljoen dollar. De winst bedraagt ongeveer 6 miljoen dollar. Per vierkante meter betaalt Virgin zo'n 580 dollar huur. De marktprijs van een vierkante meter op de betreffende locatie is echter ongeveer 7.500 dollar. Er resteren na de sluiting nog negen Virgin Megastores in de VS, waarvan ook nog een in New York. Op Times Square wordt de plek van Virgin ingenomen door kledingzaak Forever21.

DUBLIN BIEDT PODIUM AAN TWAALF JONGE EUROPESE JAZZFORMATIES

Twaalf formaties van eigenzinnige jonge Europese jazzmusici presenteren zich van 11 tot en met 14 februari tijdens het festival 12 Points! in Dublin. Nederland wordt vertegenwoordigd door het Zapp String Quartet.

Het festival vindt voor de derde keer plaats en wordt georganiseerd door de Improvised Music Company, samen met het Goethe Instituut en de organisatie Culture Ireland. Onder meer Curios uit Groot-Brittannië, Aki Rissanen uit Finland, Morla uit Ierland, Luca Aquino uit Italië, Giulia Valle uit Spanje en Emile Parisien uit Frankrijk treden op. "It's our most stylistically diverse line up so far and makes clear that, like knobbly carrots, jazz around Europe is anything but homogenous", aldus de organisatoren. Tijdens de eerste editie van het festival, in 2007, trad Tineke Postma op. (<http://www.12points.ie>)

NIEUWSflitsen



Olthuis (links) en Van Veenendaal (rechts).
(Foto: Monique Besten)

Jazz gecombineerd met een vleugje opera

Een combinatie van jazz en 'een vleugje' opera. Dat is wat 'Etudes voor Opera' belooft, het nieuwe project van saxofoniste Esmée Olthuis en pianist Albert van Veenendaal. Het bestaat uit vier jazzvoorstellingen waarin zangeres Kristina Fuchs en een acteur in songs, improvisaties, aria's, mono- en dialogen de verhalen van 'Sophia's Passie' (van Kees van der Zwaard) en 'De Man met drie gezichten' (van Oscar van Woensel) 'vertellen'. De muziek is geschreven door Albert van Veenendaal, Esmée Olthuis en Hans Hasebos. Samen met drummer Alan Purves voeren zij die ook uit. "De muziek zal ruw en ongepolijst klinken, onorthodox en scherp, maar ook kwetsbaar en subtiel", zegt het organiserende duo. De eerste voorstelling is op 5 februari. De volgende voorstellingen zijn op 3 april, 7 mei en 4 juni. Plaats van handeling is steeds het Bethaniënklooster te Amsterdam. (<http://www.esmeeolthuis.nl>)

Organisator JVC Jazz Festivals maakt verlies

De Amerikaanse concertorganisator Festival Network LLC is in zwaar weer terechtgekomen, zo meldt de website TicketNews 11 januari. Volgens het bericht leed de organisator van onder meer het Newport Jazz Festival en het JVC Jazz Festival New York vorig jaar een verlies van tussen de vijf en zes miljoen dollar. Het bedrijf gaat daarom op de kosten besparen. Mogelijk vinden als gevolg daarvan het de JVC Jazz Festivals in Los Angeles en Parijs dit jaar geen doorgang. Het Playboy Jazz Festival in Los Angeles, het JVC Jazz Festival New York en het JVC Jazz Festival Newport lopen geen gevaar. Ook het JVC North Sea Jazz Festival gaat dit jaar gewoon door, zij het volgens TicketNews zonder betrokkenheid van Festival Network.

Bill Baker's Big Band naar Glenn Miller Festival

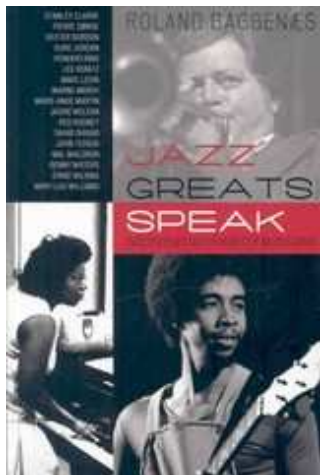
Bill Baker's Big Band is in de tweede week van juni te gast op het jaarlijkse Glenn Miller Festival in Clarinda (Iowa). De formatie zal daar een aantal keren spelen. Bill Baker's Big Band is in 1986 opgericht door Wim Zweekhorst, alias Bill Baker. Zweekhorst is één van de grootste Glenn Miller-kenners in Nederland. Zijn band is gespecialiseerd in het repertoire uit de jaren dertig en veertig.

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

ROMMELPOT

Van Roland Baggenaes, een Deen, tegenwoordig woonachtig in Gambia, West-Afrika, werden tussen 1972-1976 en 1983-1987 interviews gepubliceerd in het Canadese jazzblad Coda. Hij vond ze waardevol genoeg om ze onlangs te bundelen onder de titel 'Jazz Greats Speak'. Nu zijn het niet allemaal 'jazzgroten' – ooit gehoord van Howard King



of Marie-Ange Martin? – maar Scarecrow was bereid ze uit te geven. De lezer moet daarbij wel bedenken dat de gesprekken 20 tot 35 jaar later af en toe gedateerd aandoen. Zo is een terugkerende vraag wat de geïnterviewden vinden van fusie. Velen staan er afwijzend tegenover, de ene keer pertinent, anderen schoorvoetend, na het onderwerp eerst omzeild te hebben. Het mededeelzaamst zijn trompettist Red Rodney, saxofonist Dexter

Gordon, pianist Duke Jordan en saxofonist Warne Marsh. Dat is overigens niet Baggenaes' verdienste; vragen als 'vertel wat je weet van ...' zijn niet de inspirerendste. Interessante passages kunnen dan ook op het conto worden geschreven van degene met waardevolle ideeën en diens spraakzaamheid. Pianist Mal Waldron: "Waarom ik in Europa blijf? De meesten [in Amerika] leven alleen om geld te verdienen, als een doel op zich, en zo wil ik niet leven."

Roland Baggenaes. Jazz greats speak: interviews with master musicians. – Lanham MD : Scarecrow, 2008. – 139 pag. – ISBN 978-0-8108-5922-7 softc. Prijs 29,75 euro

"Lijstjes! Altijd leuk! Zeker als het drumlijstjes zijn in een boek dat gaat over drums en drummers." Kletsica die de oud-redacteur/uitgever van het blad Music Maker, Ubel Zuiderveld, debiteert in een boekje over ... u weet het nu. Gelukkig is niet alles populistisch geschreven en krijgen we, na een zwak begin met een paar flauwe muzikantenmoppen, informatie voorgeschoteld over de oorsprong en ontwikkeling van het slagwerk. Van levensbelang was de introductie van een (voet)pedaal, waardoor de handen werden vrijgemaakt voor het bespelen van meer trommen en bekkens. Een apart hoofdstuk is gewijd aan swingdrummer Gene Krupa. In 1947 komen de eerste drumsets met een dubbele bassdrum langs – ik mis hier pionier Louie Bellson. In 1964 bezorgen de Beatles de drumset een enorme impuls. Ondanks de elektronica blijkt het echte drumwerk toch niet verdrongen te zijn. Het boek bevat korte biografieën van 21 drummers, van wie een achtstal uit de wereld van de jazz.

Het boek lijkt geschreven te zijn voor degenen die op de hoogte zijn van vaktermen: een begrip als 'rimshot' wordt bekend verondersteld. De auteur besteedt mijns inziens overmatig veel aandacht aan het wel en wee van

fabrikanten. Ook de meeste illustraties komen uit die hoek en zonder bijschrift. Ze lijken eerder toegevoegd als opsmeuk dan om de extra informatie. Op pag. 49 zijn volgens de fotoverantwoording het Wolverine [sic] Orchestra te zien, maar de foto toont slechts twee leden, onder wie drummer Vic Moore, in 1924 in Cincinnati – en niet in Chicago. Op pag. 35 staat een jongetje in een soort matrozenpakje, dat nét boven de bassdrum uitsteekt, waarop in kapitalen: Traps, the drum wonder. Dat het in 1923 gemaakte portret van niemand minder is dan de toen vijfjarige Buddy Rich verzuimt het boek te vermelden. Zanger Mel Tormé gebruikte het opschrift in 1991 als titel voor zijn biografie van Rich.

Ubel Zuiderveld. Altijd drummen. – Zutphen : KunstMag, 2008. – 136 pag. : ill. ; 16x16 cm. – ISBN 978-90-75979-15-2 ing. Prijs 12,50 euro

Wie voor zijn manuscript geen uitgever vindt kan het in eigen beheer uitgeven. Dat gaat met de nodige rompslomp gepaard, waartegen de schrijver meestal niet is opgewassen. Sinds kort is het mogelijk daarbij de hulp in te roepen van een zogenoemde uitgever-op-bestelling, die hem tegen een vergoeding terzijde staat bij de zakelijke aspecten. Met de eigenlijke inhoud heeft zo'n uitgever geen bemoeienissen. Tot welk een triest resultaat dat kan leiden, toont, met een weids woord, een compendium van tweeduizend jazzpianisten. Een hobbyist, Arnie Fox, zette namen op een rij, nam van ieder één plaat, met de pianist als leider of als medespeler, voegde daar een datum of jaar aan toe – de lezer mag uitzoeken of die van de opname is of van de uitgave – en een label, met of zonder catalogusnummer, alles op één regel. De vraag is: wat moeten we ermee? Van naar schatting een derde heeft niemand ooit gehoord. Dat zijn degenen die zelf de productie van een cd ter hand hebben genomen en proberen die te slijten langs een onafhankelijk kanaal: www.cdbaby.com. Het boek is verder opgepept met allerlei lijstjes, een artikel over Jessica Williams, overgenomen van Wikipedia, en een interview uit Jazz Magazine met de Franse pianist Bernard Peiffer, die de samensteller tot zijn hobby bracht. (Gegevens volgens de New Grove: in 1966 gepubliceerd in nr. 134 en afgenomen door Jean-Louis Ginibre).

Arnie Fox. Compendium of over 2000 jazz pianists. – Victoria BC, Canada ; Oxford, UK : Trafford, 2007. – 161 pag. ; 28x21 cm. – ISBN 1-4251-1848-8 softc. Prijs 19,50 euro. Distr. in Europa via info.uk@trafford.com.

Han Bennink heeft geen drumset nodig; hij heeft genoeg aan zijn schoenen of aan de vloer! (zie www.youtube.com/watch?v=Oie). Bennink is ook graficus. Van alle platen op ICP ontwierp hij zowel de voor- als de achterkant. Er zijn overeenkomsten: in beide vormen grijpt hij alles aan wat hij te pakken kan krijgen. Alle ontwerpen en die voor enkele andere labels zijn nu verzameld in een tweetalig boekje met een heldere inleiding van Bert van Melick – hij noemt de eerste hoesjes vormcapriolen. Elke afbeelding is voorzien van een bijschrift met informatie over de werkmethode, de belettering en de gebruikte materialen.

Han Bennink. Cover art for ICP (12-51) and other labels (52-63). – Rimborg : Huis Clos 28, 2008. – 63 pag. : ill. ; 18x12 cm. – ISBN 90-1234-4568-9 geb. Prijs 15 euro

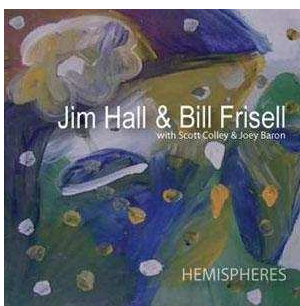
CD-RECENSIES



ROB VAN BAVEL 'en Blanc et noir'- 11 Daybreak

Al voor het overlijden van Oscar Peterson had pianist Rob van Bavel besloten een eerbetoon aan de Canadees op cd te zetten. Hij had daarbij het befaamde trio met gitarist Herb Ellis en bassist Ray Brown voor ogen en de weergalozige beat die ze vooral in het mediumtempo voortbrachten. In Nederland had je destijds het trio van pianist Pim Jacobs dat met Wim Overgaauw en Ruud Jacobs dankbaar gebruik maakte van dat stuwende voorbeeld. Bij Rob van Bavel zijn het Vincent Koning en Frans van Geest die de moeilijke taak kregen op 'en blanc et noir' - 11 dat befaamde metrum, typisch voor de jaren vijftig, nog eens uit de kast te halen. Ze zitten wat dichterbij de tel. Van Bavel blijft met zijn benijdenswaardige kwaliteiten wat meer in de buurt van het onderwerp. Want van O.P. kon je tenslotte niet zeggen dat het 'laid back' was...

Op vier stukken is plaats ingeruimd voor trombonist Bert Boeren. Een gave solist die elders net zo makkelijk van bebop naar oude stijl kan overschakelen. Het is zeldzaam. Maar hier boept Boeren er vrolijk op los met een volwassen geluid en bakkenvol 'spraakwater.' Het lijkt een rechtstreekse sollicitatie naar 'en blanc et noir' nummer 12. (Jaap Lüdeke)



JIM HALL & BILL FRISELL Hemispheres artistShare (<http://www.artistshare.com>)

Op de dubbelaar 'Hemispheres' zijn twee heren die zich op de gitaar weten te onderscheiden. Jim Hall met een elektrisch volume 'almost down to acoustics', zoals ik hem ooit op North Sea Jazz tegen een technicus hoorde zeggen. Is dat zijn geheim? En Frisell, vroegere student van Hall, die met overtuiging een eigen geluid maakte dat een mix is van rock, country, jazz en blues. Cd een bevat zelfbedachte stukken en jazzrepertoire als 'Bag's Groove', 'Chelsea

Bridge' en 'Sonny Moon for Two', vast en zeker een groet aan Sonny Rollins. Op de tweede cd wordt het duo aangevuld met bassist Scott Colley en drummer Joey Baron. Dan wordt het ten opzichte van de eerste cd uiteraard ritmisch wat sterker, hoewel Frisell hier en daar zijn pedalen remmend in de strijd werpt. Een echte strijd wordt het echter ook weer niet. Verwacht op deze cd geen 'battles'. Wel naar elkaar luisterende gitaarmeesters die reageren, suggesties aandragen en dat steeds doen zonder op strenge toon te dicteren. Het is een liefdevolle productie op het onder anderen door fans gesponsorde artistShare. De oprichter van het label (2003), Brian Camelio, is computerdeskundige en gitarist. Dat verklaart veel. (Jaap Lüdeke)

YouTube **Bekijk Hall/Frisell op YouTube; klik hier:**
<http://nl.youtube.com/watch?v=cEYMoolnAMA&feature=related>

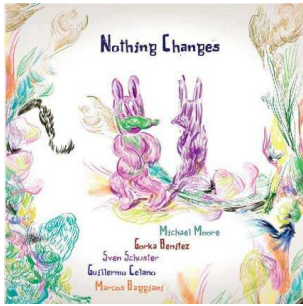


STAN GETZ In Sweden 1958 - 60 Dragon

Van alle 27 stukken op deze dubbel-cd 'In Sweden' is het eerste werkje al meteen een voltreffer, en niet alleen door de gretige manier waarop saxofonist Stan Getz zich op Fats Wallers 'Honeysuckle Rose' stort. Nog interessanter is de bijdrage van de destijds in Zweden woonachtige trompetgigant Benny Bailey. Met zijn onberekenbare riedels produceert hij een solo die zou kunnen dienen als voer voor aankomende trompetstudenten. Ze moeten evenwel stevig in hun schoenen staan om deze leerstof aan te kunnen. Hoeveel saxofoonstudenten zijn destijds afgehaakt na het horen van Parker?

Van de aanwezige Zweden noem ik: de pianisten Bengt Hallberg en Jan Johansson, baritonreus Lars Gullin en trombonist Åke Persson. Op de eerste cd staan twee takes van 'Cabin in the Sky' waarin Getz op omfloerste toon heilzame versies aflevert. Op cd twee staan negen stukken die nu voor het eerst worden uitgebracht en afkomstig zijn van radioregistraties. Van 'Speak Low' zijn drie en vijf opgevoerd. De ontbrekende nummer vier is wellicht wel de leukste. Daarop explodeert Getz verbaal, nadat Persson die registratie onderbreekt omdat hij een foutje maakt. Getz pikt dat niet, met gevolg dat de ontstane ruzie ongeveer een kwartier aanhoudt. De opname ervan ligt nog in de kluis. Helaas. Het peil van de genoemde 'Honey Suckle Rose' en 'Cabin in the Sky' vind je nauwelijks terug op deze dubbelaar. En toch is het een aardige staalkaart van wat 'Jazz in Sweden' in zijn gloriejaren voorstelde. Alle aanwezige formaties groter dan een kwartet kregen te maken met arrangeurs en repetities. En dat is ook te waarderen. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG



CELANO/BAGGIANI GROUP **Nothing Changes** **TryTone**

De Argentijnse gitarist Guillermo Celano is een niet meer weg te denken factor in de scene van het Amsterdamse podium Zaal 100. TryTone brengt nu twee cd's uit waarop hij een hoofdrol vervult: 'Nothing Changes' van de Celano/Baggiani Group en 'Big Grin' van Big Grin. In de groep die naast zijn eigen naam die van drummer en landgenoot Marcos Baggiani draagt, vinden we de Duitse bassist Sven Schuster, en twee blazers: de Spaanse tenorsaxofonist/fluitist Gorka Benitez en de Amerikaanse altsaxofonist/klarinetist Michael Moore. Het zegt wel iets over het internationale gehalte van de Amsterdamse scene. De muziek die het kwintet maakt, is vooral speels en lichtvochtig. Neem nu het Braziliaans getinte 'Chacareta', dat elegant rondanst, voor het door gitaarexperimentjes van Celano de bocht uitvliegt. Het titelstuk (eveneens van de hand van Celano) werkt op een zelfde manier, maar behoudt z'n oorspronkelijke sfeer wel het hele nummer lang. In 'Antiglobalismo' komen de Argentijnse roots van de gitarist het sterkst naar boven. Dat is niet de voor de hand liggende tango, maar de muziek van de oorspronkelijke Indiaanse bevolking, met een mooi omfloerste trom van Baggiani en de altijd aansprekende klarinet van Moore. De twee blazers klinken goed samen, het lichte geluid van Moore en de wat gruisigere klanken van Benitez houden elkaar goed in balans.

Het trio Big Grin, met naast Celano bassist Rodrigo Reijers en drummer Flin van Hemmen, biedt een heel andere muzikale wereld. Het hoesje wijst al welke richting de band op gaat. Het zou niet hebben misstaan op een progrock-album uit de jaren '70. Het openingsnummer, dat 'The End' heet (aha, humor), laat meteen horen dat die associatie klopt. Van Hemmens woordloze zang vertoont sterke verwantschap met die andere zingende drummer, Robert Wyatt (o.a. Soft Machine). De open structuur van de improvisaties hier, gekoppeld aan een verfijnd gevoel voor avontuur, doet denken aan een ander monument van de rock-avantgarde uit de jaren zeventig: Henry Cow. Big Grin is echter geen retro-bandje, daar is zijn aanpak veel te eigennuttig voor. Zo horen we in nummers als 'Uncle Willie' en 'Big Crime' Americana-met-een-knipoo, waar Bill Frisell het patent op heeft. Het titelstuk is een lekker liedje met een gitaarpartij die weer in de richting van The Ventures wijst. Het zijn interessante en verrassende invloeden waarmee Big Grin erg prettig aan de haal gaat, en die de luisteraar inderdaad die grote grijns uit de bandnaam op het gezicht tovert. (Herman te Loo)

 **Bekijk Celano/Baggiani op YouTube:**
<http://nl.youtube.com/watch?v=cPxzosMIaAs>

LAPSLAP **Itch** **Leo Records**

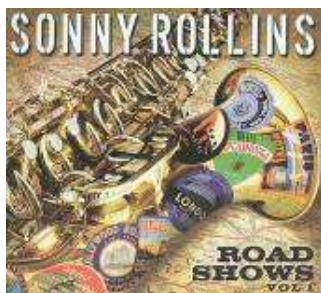
Het trio Lapslap heeft z'n thuisbasis in Edinburgh en combineert akoestische instrumenten met live elektronica. Anno 2009 betekent dat vooral de laptop. Tenorsaxofonist Michael Edwards en hoornist Martin Parker wisselen hun 'gewone' instrumenten dus regelmatig af met een schoot-computer. Alleen pianiste Karin Schistek houdt het bij haar vleugel. Op 'Itch' verkent het trio (soms ook in duo's) in tien vrije improvisaties de mogelijkheden van dynamiek. Fraaie voorbeelden zijn 'Honk' waarin Edwards de verstilling en de stiltes dramatisch doorbreekt met Peter van Bergen-achtige saxexplosies (vandaar ook de titel). In 'Schweigen' omspeelt hij subtiel de randen van de stilte. 'Hungry', daarentegen, is weer heftig met stompemde computerpercussie die de luisteraar vanaf de eerste seconde overdondert. In alle gevallen wordt de laptop ingezet als een volwaardig instrument, en het onderscheid in klank vervaagt langzamerhand steeds meer. Het puur akoestische 'Spoons' lijkt elektronische klanken te bevatten, maar die komen voort uit ongewone instrument-technieken. De muziek van Lapslap blijft voortdurend spannend, omdat er niet te lang uitgesponnen wordt. De stukken zijn to the point en er wordt enorm goed geluisterd. (Herman te Loo)



MARTIAL SOLAL **Live at the Village Vanguard** **CamJazz**

Pianist/componist Martial Solal (Algiers 23 augustus 1927) kwam in 1950 naar Parijs. Zoals veel Amerikanen naar New York trokken voor meer aandacht, gingen veel Europeanen (en de Algerijn Solal) toen om die reden naar de lichtstad. Solal maakte er opnamen met gitarist Django Reinhardt en de saxofonisten Don Byas en Lucky Thompson. Dat waren weer een paar Amerikanen die 'liever' in Europa werkten. Ergens in de jaren zestig besloot Solal eens per jaar de VS te bezoeken en ook daar platen te maken. In Amerika is Solal nooit echt bekend geworden. Volgens criticus Ira Gitler door een gebrek aan stijlvastheid. Afgaande op het applaus op 'Live at the Village Vanguard' zat die club vorig jaar niettemin bomvol. En Nate Chinen van de New York Times noemde de gig van Solal 'one of the jazz events of the year'. Duidelijk is dat hij (solo) indruk maakte met zijn nog maar net te volgen grillige sprongen op rechts. En met zijn robuuste linkerhand was hij in staat de afwezigheid van bas en drums volledig te verdoezelen. Kortom, Solal had het overwegend standard-materiaal geheel en al in zijn macht. En met dat gebrek aan stijlvastheid viel het hier ook wel mee. Typisch Solal. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG



SONNY ROLLINS Road Shows vol.1 Doxy Records/Universal

De concerten die Sonny Rollins (nu 78) de laatste jaren in Nederland gaf, behoorden wat mij betreft zeker niet tot de beste optredens. Gek genoeg heb ik dat steeds toegeschreven aan de overdosis studie-uren die hij nog steeds dagelijks in zijn agenda heeft staan. Hij kan het gewoon niet laten. Met enige regelmaat ging hij zich vertillen aan zijn technische mogelijkheden, waarschijnlijk ook door het klimmen der jaren. Nog duidelijker dan ik het nu opschrijf vind je dat mankement terug op de verzamel-cd 'Road Shows vol. 1'. Het eerste stuk, 'Best Wishes' uit 1986, speelt hij binnen en buiten de groove; zo ontstaat voor ieder die het horen wil, de prettige kant van 'spanning'. Maar dan het tweede stuk, 'More than you Know' uit 2006. Het verschil in tijd van twintig jaar is werkelijk opzienbarend, in negatieve zin. De opname van het jubileumconcert (2007) in Carnegie Hall keurde Rollins aanvankelijk volledig af, om vervolgens toch maar een stuk, 'Some Enchanted Evening', op deze 'Road Shows' te zetten. Dat werk, met bassist Christian McBride (schitterend) en drummer Roy Haynes zet je echt aan het denken. De laatste bevente lange noot brengt Rollins in ernstige ademnood. Het lijkt zowaar een aandoenlijk afscheid. Maar Sonny Rollins weet niet van ophouden. Ondanks mijn bevindingen zullen in de gehele wereld weer veel fans overladen met nieuwsgierigheid uitzien naar Road Shows, vol.2. Ik niet. (Jaap Lüdeke)

YouTube **Bekijk Road Shows op You Tube; klik hier:**
<http://nl.youtube.com/watch?v=d7l-HqUGU>



WOUTER HAMEL Nobody's tune Dox

Wouter Hamel wil meer dan alleen een jazz-zanger zijn. 'Nobody's tune', zijn tweede cd, getuigt daarvan. Weliswaar bestaat zijn begeleidingsgroep uit jazzmusici, maar daar is dan ook alles mee gezegd. Over een redelijk strakke, 'poppy' begeleiding zingt hij zijn liedjes. Dankzij het

gemak waarmee hij dat doet, komen zijn songs over het algemeen aangenamer over dan de meeste popsongs doen. Je kunt Wouter Hamel beter een singer-songwriter noemen die ook jazz zingt. Een man die ook kan arrangeren en componeren. Om de cd een eigen geluid te geven, zijn allerlei buitengewone instrumenten verzameld, van een Wurlitzer en een duimpiano tot een steelpan aan toe. Die laatste wordt in 'Sir Henry' bespeeld door Henry Ronde. Ook is een keur aan blazers te horen. Uiteraard Hamels labelgenoot Benjamin Herman op altsax, maar ook de jonge Morris Kliphuis op hoorn. Echter, hoe genuanceerd zijn begeleiding ook is, toch hoor je die instrumenten nagenoeg niet terug. Het lijkt wel alsof de sound is aangeemaakt met een crème fraîche: alles is glad getrokken tot een aangename saus met hier en daar een uitgesproken smaakdetail. De hoes is uitgevoerd in grijs, waarbij de foto's van Hamel gedeeltelijk zijn bewerkt tot tekening. Heel mooi en heel smaakvol. Kwalificaties die ook voor zijn muziek gelden: perfect verzorgd. Maar toch, te netjes, te perfect. (Hessel Fluitman)

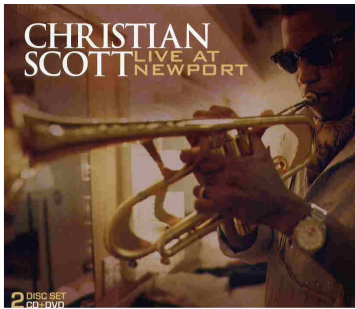


GRACHAN MONCUR III Evolution Blue Note

November 1963, de begintijd van de free jazz. De groep van trombonist Grachan Moncur III bestaat uit Lee Morgan (tp), Jackie McLean (as) en normaliter de baas, Bobby Hutcherson (vibr), Bob Cranshaw (b) en Tony Williams (dr). Het zijn van oorsprong hardboppers die op 'Evolution' nieuwere manieren van spelen verkennen. Het album is de derde opname van deze groep dat jaar. Bij de eerste twee, 'One Step Beyond' en 'Destination Out', stond Jackie McLean als leider op de hoes.

'Evolution' is geheel gevuld met werk van Grachan Moncur III. In de eerste compositie, 'Air Raid', wordt het korte thema geconcentreerd en driestemmig gespeeld. Moncur neemt het voortouw en al gauw verdubbelt Cranshaw het tempo, waarin Tony Williams maar al te graag meegaat. De trombone vliegt daar mooi overheen. McLean neemt het tempo meteen over en Lee Morgan gaat daar op zijn beurt in mee. 'Evolution' is een compositie van hele tonen en een gedragen sfeer. Bijna een psalm. 'The Coaster' is een wat sneller stuk, waarin Jackie McLean losgaat met een gedragen begeleiding vol zingende akkoorden van de vibrafonist. Het laatste stuk, 'Monk in wonderland', is een hommage aan pianist Thelonious Monk. Het heeft wel wat van het bonkige, dat je ook wel bij composities van hem aantreft. Kortom een cd met voor die tijd heel toegankelijke muziek, die zeer zorgvuldig was samengesteld. Het is zeer genuanceerd gespeelde muziek. 'Evolution' maakt me nieuwsgierig naar de twee cd's die eerder dat jaar werden opgenomen en naar wat er na kwam. (Hessel Fluitman)

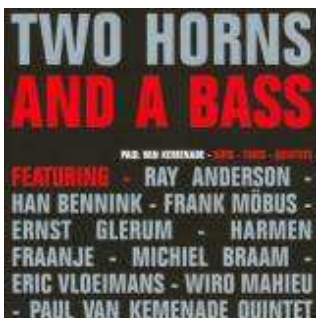
CD-RECENSIES VERVOLG



CHRISTIAN SCOTT Live at Newport Concord Jazz

Het jonge trompetwonder Christian Scott trad in augustus 2008 op tijdens het New Port Jazzfestival. In december vorig jaar kwam de registratie van het concert, 'Live at Newport', al op de markt. In één verpakking zitten een cd en als bonus een dvd. De opnamekwaliteit van de dvd is teleurstellend en de regie rondt amateuristisch. Zo komt de fenomenale pianist Aaron Parks pas na twintig minuten in beeld. De cd geniet dus de voorkeur en bevat bovendien een track meer: 'The Crawler'. Op dit live-album staan stukken die ook op vorige cd's te vinden zijn, zoals 'Lithany Against Fear', 'Anthem' en 'Rewind That'. Scott speelde op Newport met Walter Smith III (tenorsaxofoon), Matt Stevens (gitaar), de eerder genoemde Aaron Parks (piano), Joe Sanders (bas) en Jamire Williams (drums). Van het eerdere werk van Cristian Scott weten we al dat hij razend progressieve jazz maakt. Fel, strak en bijna dwars. Scott weet de muzikanten rond zich te verzamelen die precies passen in de muziek die hij in gedachten heeft. Williams slaat hard en heel direct, maar het is naast de trompettist, voornamelijk gitarist Matt Stevens die de brutale sfeer weet te handhaven. Net als de trompet van Dizzy Gillespie is de beker van de trompet van Scott omhoog gebogen. Zou zijn populariteit ooit net zo groot zijn als die van Dizzy? (Peter J. Korten)

YouTube **Bekijk Christian Scott Live at Newport:**
<http://nl.youtube.com/watch?v=7qXSUQ6B3CI>



PAUL VAN KEMENADE Two Horns and a Bass In eigen beheer

De in eigen beheer uitgegeven cd 'Two Horns and a Bass' is een document van het zilveren jubileum van Paul van Kemenade als altsaxofonist en bandleider. In het kader daarvan toerde hij met vele combinaties door het land en ver daar buiten. Hij trad onder meer op met het Metropole

Orkest, een ensemble dat trombonist Ray Anderson en drummer Han Bennink herbergde en als duo met een pianist. Nagenoeg alle kleine combinaties waarmee Van Kemenade van oktober 2007 tot in mei 2008 optrad, zijn op deze cd vertegenwoordigd. Hij speelt duo's met de pianisten Harmen Fraanje en Michiel Braam en in een trio met trompettist Eric Vloeimans en bassist Wiro Mahieu. De muzikale thema's bestaan uit herkenbare Van Kemenade frases, die de uitgangspunten voor de improvisatoren vormen. Van zijn huidige kwintet zijn gelukkig ook enkele opnamen terug te vinden. Hoogtepunt is een uitvoering van 'In a Sentimental Mood' door Ray Anderson (tb), Frank Möbius (gt), Ernst Glerum (b), Han Bennink (dr) en natuurlijk de baas zelf op zijn altsax. De opname staat ook op een bijgesloten dvd. Op cd hoor je een mooie afgewogen en vooral rustige uitvoering van de Ellington-klassieker. Op dvd is het stuk echter een openbaring. Je ziet een uitvoering van klassieke schoonheid, die bijna te intiem is om mee te maken. Frank Möbius speelt heel ingetogen gitaar. Ernst Glerum houdt het hoofd koel en speelt heel ingehouden maar volstrekt zeker door. Han Bennink zit te genieten achter zijn drumstel en de beide blazers verbeelden de liefde heel muzikaal. Wat een schoonheid!
(Hessel Fluitman)

YouTube **Bekijk het Van Kemenade 5-tet op YouTube:**
<http://nl.youtube.com/watch?v=31SDrPo30zQ>

BRAM STADHOUDERS The Ship Comes Brammetje Records

Bram Stadhouders is een uiterst eigenzinnige muzikant. Met zijn gitaar en zijn laptop maakt hij elektronische muziek die de grenzen van allerlei muzieksoorten soepel overschrijdt. Op zijn vorige cd ('Enderra') werkte Stadhouders samen met drummer Onno Govaert. Op 'The Ship Comes' speelt de zeskoppige band 'Bram Stadhouders Korps'. Naast de eerdergenoemde zijn dat: David Hoogerheide (toetsen), Harry Cherrin (saxofoon), Santiago Botero (bas) en Claudia Hansen (percussie). Stadhouders bespeelt nu naast zijn gitaar ook de kora, mandoline en de lier. De instrumentatie op 'The Ship Comes' leidt tot vreemde en interessante resultaten. Altijd staat improvisatie voorop, terwijl de uitgangspunten heel divers zijn: jazz, wereldmuziek en ambient.

'Gravity streams' begint met een lieflijk speeldoosje en gaat via Chinese muziek over in pure rock. 'Outside of surfaces' is enorm ruimtelijk. Slechts enkele langgerekte klanken bepalen het kader van de compositie. Later klinken wat bellen en klokken. Beklemmende filmmuziek. In 'Why, look' horen we Santiago Botero die met zijn gestreken bas een ruimtereis maakt. Zijn verstilde spel wordt vergezeld door elektronische, onaards lage tonen. Het album bevat nog meer bijzondere titels als: 'A lost cross in the corner of a forgotten chapel' en 'The centre of a valley with soft rain'.

Opvallend is ook de enorme dynamiek van de cd. Soms wordt het uiterste van de geluidsinstallatie gevergd. Dit is muziek die menig cineast graag zal willen gebruiken als muzikale ondergrond bij filmbeelden. (Peter J. Korten)

YouTube **Bekijk Bram Stadhouders op YouTube:**
<http://nl.youtube.com/watch?v=aZRtoH0t2Lg>

CD-RECENSIES VERVOLG

ARILD ANDERSEN Live at Belleville ECM

Het grootste deel van de discografie van de Noorse bassist Arild Andersen is uitgebracht op het label ECM. Sinds 1975 is hij er als leider actief. Vooral in Scandinavië is de bassist een gerespecteerd musicus. Zijn muziek is ook onmiskenbaar uit het noorden afkomstig. Zo werkte hij veel samen met saxofonist Jan Garbarek. Het huidige trio bestaat verder uit de Schotse saxofonist Tommy Smith en drummer Pablo Vinaccia. Laatstgenoemde is geboren in Italië en woont momenteel in Noorwegen. 'Live At Belleville' is opgenomen in jazzclub 'Belleville' in Oslo en in het oude Drammen Theater. Andersen schreef buiten 'Prelude To A Kiss' van Duke Ellington alle overige composities. Eerst horen we een vierdelige suite, genaamd: 'Independency' en na het Ellington-stuk volgen: 'Outhouse' en 'Dreamhorse'.

Arild Andersen heeft een prachtig geluid en een verfijnd basspel. Dat komt het best tot zijn recht in de rustige nummers zoals in 'Independency Part III'. Dit lijkt op eerder werk van Andersen: de cd 'Hyperborean', maar dan nu aangevuld met lichte elektronica. Ondanks de aanwezigheid van een drummer is er in sommige stukken nauwelijks sprake van ritme. Vinaccia zorgt voor goedgekozen drumaccenten die passen in de ideeën van Andersen. Soms lijken er geen kaders van tijd en ruimte te zijn. Om zo'n sfeer tijdens een concert op te bouwen moet je van goeden huize komen. Saxofonist Tony Smith doet die sfeer op de wat heftigere stukken enigszins teniet. Zijn muziek kan snijdend fel zijn; scherp en opstandig. Die afwisseling maakt de plaat niet consistent, maar wel heel boeiend. (Peter J. Kortens)

YouTube **Beluister Arild Andersen op You Tube:**
http://nl.youtube.com/watch?v=CL8Wc_t-ze8

I COMPANI Circusism ic disc

Eigenlijk is de cd 'Circusism' een 'halve' dvd. De gelijknamige productie, waarmee I Compagni van saxofonist Bo van de Graaf tussen februari 2007 en februari 2008 langs de podia trok, was immers een multimedia evenement. De bandleider vroeg een aantal componisten (zowel van binnen als van buiten de band) om een stuk te schrijven naar aanleiding van een aantal videofilms die de essentie van de circusact moesten verbeelden: zinloze hoogstandjes, bedrog, schoonheid en clownerie. Om budgettaire redenen is er (nog) geen dvd uit van het project, en moeten we het met deze cd doen. Ter compensatie staan de filmpjes wél op de site van de groep: www.icompani.nl. Dat is erg noodzakelijk, want beeld en muziek vormen toch echt één geheel. Zo wordt de compositie 'Bea's Owl' van Van de Graaf een stuk duidelijker met het prachtige filmpje 'Mozart' van Bea de Visser over een uil met die naam. En de hilarische 'Freejazz Karaoke' kan eigenlijk helemaal niet zonder beeld. Het stuk bestaat uit een partituur (met vaak visuele cues in plaats van noten) waarlangs zich een karaoke-balletje beweegt. Het publiek kan de geleide improvisatie op deze manier goed volgen. Toch is de cd over het

algemeen best wel goed te genieten zonder beeld, want de composities zijn sterk genoeg. Zo houdt 'Buiksprekers Buik' van Albert van Veenendaal de spanning goed vast met sterke grooves zoals alleen Van Veenendaal die kan schrijven. Martin Fondse's 'Royal Gala' gaat heen en weer tussen een ontroerend mooie melodie (schitterend vertolkt door onder meer stertrumpettist Jeroen Doomernik) en druk ensemblewerk. En uiteraard zijn er weer wat typerende stukken van Van de Graaf zelf, zoals 'Shut Up!' dat met z'n Nino Rota-achtige marsmelodie het dichtst in de buurt van echte circusmuziek komt. En de cd sluit af met een compositie met de grootste circusartiest onder de jazzmuzikanten: Sun Ra's 'Enlightment', heerlijk vertolkt door het sterke ensemble. (Herman te Loo)

YouTube **Kijk naar Circusism op You Tube; klik hier:**
<http://nl.youtube.com/watch?v=T6WByl6A134>

STRAIGHTAHEAD(?) -CD-VAN-DE-MAAND Februari



THE PHONEBONE QUINTET Return of the Elephant Aliud Records (www.aliudrecords.com)

Achter het Phonebone Quintet gaan de co-leiders tenorist Alard Buwalda en trombonist Martijn Sohier schuil. Buwalda moet bij miljoenen kijkers bekend zijn van zijn muzikale bijdragen aan de Paul de Leeuw-shows. Dat wil zeggen: Buwalda soleert daar wekelijks een paar maten en moet vervolgens weer snel terug naar zijn lessenaar. Vroeger zag ik in de VS na een commercial in de Johnny Carson-show gedurende een paar tellen tenorsaxofonist Richie Kamuca of trombonist Frank Rosolino waanzinnig te keer gaan. Dat werk.

Op de cd 'Return of the Elephant' heeft tenorist Buwalda wel de gelegenheid te bewijzen dat hij tot de Nederlandse top behoort. De structuur van zijn solo's, de toon en de timing zijn in hoge mate verheugend. Het wordt nog leuker met het solistisch aandeel van trombonist Martijn Sohier en zijn schetterende uithalen en stevige sound. Tezamen met de overige kwintetleden: pianist Joe Dinkelbach, bassist Frans van Geest en de doorgaans in Duitsland werkzame drummer, Hans Dekker, arrangeerden ze standards ('Cherokee') en eigen stukken. Het resultaat van een en ander voert zonder omwegen tot het predikaat 'Straightahead(?) cd-van-de-maand. Dat vraagteken kan je in dit swingende geval rustig achterwege laten. (Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd van de maand zijn in februari te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op de ConcertZender (iedere 1^{ste} en 3^{de} dinsdag van de maand om 23.00 uur) en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl.

DVD-RECENSIE

DAVID MURRAY LIVE IN BERLIN BLACK SAINT QUARTET



DAVID MURRAY BLACK SAINT QUARTET Live in Berlin Jazzwerkstatt

Tenorsaxofonist/basklarinettist David Murray leverde de laatste jaren nogal wisselvallig werk af. Met name in allerlei ad hoc-formaties liep hij er de kantjes nog wel eens af. Sinds enige tijd heeft hij echter een nieuw kwartet waarmee hij wel weer laat horen wat hij waard is. Voor het Black Saint Quartet deed hij een beroep op twee ervaren krachten (bassist Jaribu Shahid en drummer Hamid Drake) en een jong talent (pianist Lafayette Gilchrist). In 'Live in Berlin', een concertopname uit november 2007 is de groep in topvorm te zien en te horen. De vier heren kunnen teder en gedragen spelen ('Banished', met Murray op basklarinet en Shahid met fraai strijkwerk), maar ook flink uitpakken (zoals in het door Coltrane geïnspireerde 'Murray's Steps'). Het geheel wordt goed in beeld gebracht, met heldere close-ups, waarbij we Murray's mimiek goed kunnen volgen. Ogen dicht, wenkbrauwen die de frasen lijken te volgen, en zelfs z'n haarinplant die lijkt mee te doen, waardoor z'n krullenbos wel een op drift geraakte pruik lijkt. Allemaal elementen waarvoor ik deze dvd van harte kan aanbevelen. Helaas kan dat niet gezegd worden van de klankbalans. Waarschijnlijk is het geluid afkomstig van de mengtafel, want saxofoon en piano komen redelijk tot goed door, terwijl met name de prachtig gestemde trommels van Hamid Drake nauwelijks hoorbaar zijn. Tijdens de drumsolo's horen we pas wat we de rest van de opname helaas moeten missen. Jammer, want anders kon dit wel eens de dvd van het jaar geworden zijn. (Herman te Loo)

 **Bekijk het Black Saint Quartet op You Tube:**

<http://nl.youtube.com/watch?v=jTkYjF3ygUc&feature=related>

GELEZEN IN **San Diego Union Tribune**

"When I don't have anything to do, I cool it. But I practice every chance I get. If you don't use it, you lose it. And the more you practice, the more you find out how much you don't know. You open two doors and there are 10 more. You get through those 10, and there are 50 more. When I was in the Air Force (during World War II), I'd always be saying: 'These chords, these chords'. And Dave Burns, this wonderful trumpet player who later worked with me in Dizzy Gillespie's big band, said: 'When you're 90, you'll still be saying that and trying to get these chords'. He was right!"

Saxofonist James Moody (83), 18 januari 2009

DE BESTE TRACKS VAN

SHORTY ROGERS

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Sipton voor zijn wekelijks programma 'Jazz Library' op BBC 3.

Casa De Luz

Fun

Album: America The Beautiful
(Shorty Rogers, Bud Shank and the Lighthouse All Stars)
Label: Candid

Popo

Infinity

Promenade

Album: West Coast Sounds
(Shorty Rogers and His Giants)
Label: Fresh Sound

Diablos

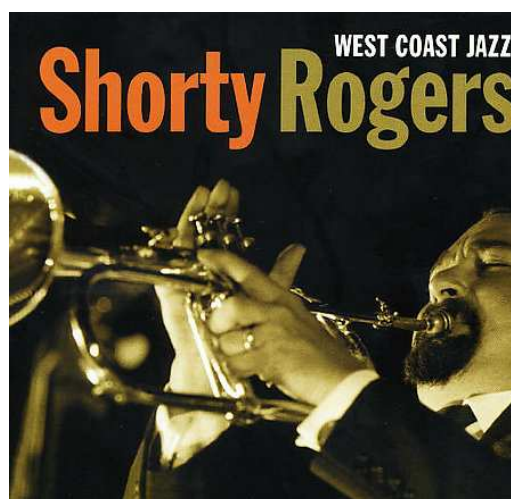
Dance Tale of an African Lobster

Swing Shift

Album: Sweetheart of Sigmund Freud
Label: Giant Steps

Nutty Pine

Album: The Complete Capitol Recordings 1954-55
(Jimmy Giuffre)
Label: Fresh Sound



Martians

Go Home

Album: Complete Quintet Sessions 1954-56 Vol. 1
Label: Fresh

Sound

Blues in The Night

Album: Swings
Label: Bluebird

At Home With Sweets

Album: And His Orchestra, featuring the Giants 1954-56
Label: Fresh Sound

Alyn Sipton laat wekelijks op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Sipton is ook jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.

CONCERTVERSLAGEN



CLAZZ ENSEMBLE 'AVONTUREN'

Bezetting: Michael Moore (as en kl), Dick de Graaf (ss, ts), Arno Bornkamp (as, ts), Nils van Haften (ts, bs, bas-kl), Frank Anepool, Martijn de Laat, Gerard Kleijn (tp en bugel), Ilja Reijngoud, Koen Kaptijn (tb), Kris Goessens (p), Paul Berner (cb) en Joost Kesselaar (dr).

Datum en plaats: Amsterdam, 17 januari, Bimhuis, Amsterdam.

VRUCHTBARE IDIOOMVERSMELTING

Het Clazz Ensemble bestaat uit twaalf muzikanten en laat moderne gecomponeerde muziek en jazz met elkaar versmelten. Omdat de compositie zo'n prominente rol speelt, geeft de groep opdrachten aan diverse componisten. Enkel waren bij het concert aanwezig en verklaarden de achtergrond van hun composities, zoals Jacob ter Veldhuis en Marco C. de Bruin. De diversiteit van de stukken, én de ruimte voor improvisatie rechtvaardigen de projecttitel 'Avonturen'. Een mooi voorbeeld daarvan was 'Clazz System' van David Dramm. De compositie is gestoeld op de bigbandtraditie van de Amerikaanse highschools. Het stuk bevat veel volume- en tempowisselingen. In Ilja Reijngouds 'Eyes To Wonder' was een solo voor saxofonist Dick de Graaf gepland. Het stuk opende met romantisch piano-spel, terwijl het thema zo goed in het gehoor lag dat het - van tekst voorzien - een mooi liedje zou kunnen worden. Saxofonist Michael Moore schreef de compositie

'Slijkstraat'. Hij liet de drie gestopte trompetten, samen met de gestreken bas, gesprekken aangaan met de overige blazers. Zijn muziek was uiterst melodieuze en eigenzinnig. Lachend stond Moore te kijken hoe zijn ideeën werden geïnterpreteerd. Een van de sterkere composities kwam van Dick de Graaf: 'Blue Angels'. Harmonieuze melancholie was de basis. Het hele Ensemble werkte enthousiast samen en de taken waren gelijk verdeeld. Sinds het Clazz Ensemble actief is lijkt het of de klassieke aspecten van de muziek iets verminderd zijn. Maar tijdens dit concert was er een vruchtbare versmelting van doorgecomponeerde muziek en improvisatie. Voor wie het concert gemist heeft: er zijn opnamen gemaakt voor een cd.

(Peter J. Korten)

YouTube **Bekijk het Clazz Ensemble op YouTube:**
<http://nl.youtube.com/watch?v=Q8fe6Du4Et0>

DE HOUDINI'S

Bezetting: Angelo Verploegen (tp), Rolf Delfos (sax), Ilja Reijngoud (tb), Erwin Hoorweg (p), Marius Beets (b) en Bram Wijland (dr).

Datum en plaats: 18 januari 2009, Hothouse Redbad, Leeuwarden.)

HOUDINI'S WETEN PUBLIEK TE BOEIEN

The Houdini's spelen ongeveer twintig jaar samen. Na al die jaren voelen ze zich volkomen vrij in het idioom waarin ze spelen. Dat bleek 18 januari wel tijdens hun optreden bij Hothouse Redbad. En het publiek was laaiend enthousiast.

De groep speelde onder meer twee suites uit de filmmuziek die pianist Erwin Hoorweg en altsaxofonist Rolf Delfos bij de Buster Keatons stille film 'Chasin' the General' schreven. In die suites werd stevig gemusiceerd. De muziek stond ook zonder de film op zichzelf. Regelmatig zochten Angelo Verploegen en Ilja Reijngoud dempers op voor hun trompet of trombone. Mede daardoor werd het geluid van de groep mooi gevarieerd. De drie blazers speelden veel samen en tijdens hun solo's bliezen de andere blazers precies passende rifjes als achtergrond en begeleiding. Daaruit kon je opmaken hoe veel van de muziek vast lag. Dat veel vastligt, inclusief de lengte van de solo's, spreekt in de suites voor zich. Er is daarin immers rekening gehouden met de lengte van de filmscènes waarvoor de muziek is gecomponeerd, maar die afspraken golden ook bij de andere stukken. Niet dat het vervelend was, integendeel! De Houdini's speelden verder stukken van hun cd 'Unleashed'. Op die cd zijn die stukken ook in een door dj's bewerkte versie te vinden.

Jammer genoeg hadden ze geen dj meegenomen naar Leeuwarden. Hoewel hij groot gelijk had, stond Rolf Delfos daardoor wel wat zwak, toen hij meldde dat er wat meer jeugd in de zaal had mogen zitten. Ondanks dat, werd het publiek, grijs of niet, wel degelijk geboeid door hun muziek. 'Catch 22 Hot' en 'Bouncing Mario' en niet te vergeten 'Fat Groupie', kregen een prachtige uitwerking, die niet onderdeel voor de opname die Rudy van Gelder er destijds met de groep van maakte.

(Hessel Fluitman)

YouTube **Bekijk de Houdini's op YouTube:**
<http://nl.youtube.com/watch?v=lr9f79mTT64>

STAAND LUISTEREN

JAZZ IN DEVENTER

Alsof de tijd heeft stilgestaan: na ruim veertig jaar moet ik weer **staand** naar jazz luisteren. Destijds in het Amsterdamse Paradiso vond ik het helemaal geen probleem om voor in de zaal voor de manshoge boxen te hangen, als bijvoorbeeld de tenoristen Ben Webster of Dexter Gordon op het podium stonden. Je had niet eens het gevoel dat je staan op de koop toe nam, nee, het hoorde er gewoon bij. Daar hoefde je verder niet over na te denken.

De jaren beginnen kennelijk te tellen. Vrijdag 19 december staat Ben Herman met The Itch in Het Burgerweeshuis in Deventer. In de 'concertzaal' van het Poppodium kan ik nergens zitten. Zelfs hangen is moeilijk. Ik deel het enthousiasme voor het bandje met ruim honderd jongelui van rond de dertig, schat ik. Trouwens, jong ben je al gauw als je zoals ik tegen de 64 loopt.

De jazzliefhebber is zelf wellicht veranderd, zijn smaak eveneens, maar het stempeltje dat een jeugdige vrijwilliger na het betalen van de entree – min of meer verplicht – op je hand zet, is er nog steeds. Niet verdwenen is ook de onrustige, kleurige aanlichting van de muzikanten. De zaal is grotendeels verduisterd. Positieve veranderingen zijn het verdwijnen van tabaksrook en de stipte aanvangstijd.

Benjamin Herman en zijn mannen beginnen precies om half tien en spelen aan één stuk door tot 23.20 uur, zonder een 'kleine' pauze. Daarna mag de jazzliefhebber naar buiten, een druilerig Deventer tegemoet.

Jazz is met de serie 'More Jazz' in Deventer in het - wat vroeger heette - openjongeren centrum beland. Het programma mag ambitieus worden genoemd. Naast Benjamin Herman treden dit winterseizoen in het Burgerweeshuis onder anderen op: trompettist Eric Vloeimans, saxofonist



Yuri Honing en gitariste Corrie van Binsbergen. Het wat in Deventer in de wandeling 'het Burger' heet, springt daarmee in het gat

dat anderen hebben laten vallen. Het toenmalige jazzcafé La Balance aan de Brink had op zondagmiddagen in het winterseizoen altijd muzikanten van niveau in huis. Met de dood van eigenaar Ger Kok, zelf een verwoed liefhebber, verdween de jazz uit de kroeg. Het is nu omgetoverd in een 'grand café'. Het Ei van Columbus, later omgedoopt in het Zaut der Aarde, was tijdens de directie van Jacques Magendans een echt jazzpodium. Samen met Jacques verdween de jazz, jaren geleden al.

In Theater Café Bouwkunde waren vorige eeuw bijna tweewekelijks jazzconcerten, vaak met grote namen. Die zijn af en toe nog groot, alleen spelen zij niet in comboverband maar als gastsolist bij bigband Millenium Jazz Orchestra. Dat speelt in het seizoen hier elke eerste woensdagavond van de maand.

Sinds de jaren tachtig zijn veel podia in Deventer verdwenen. Er zijn er weinig voor in de plaats gekomen. Of het moet café De Dikke Van Dale aan de Nieuwe Markt zijn. Elke laatste zaterdag van de maand krijgt daar vanaf 21.30 uur voornamelijk regionaal jazztalent een kans van zich te laten horen.

Er blijft in het jazzleven in Deventer door de jaren heen één constante: het bijna jaarlijkse optreden van trombonist Chris Barber.

Jazz Impuls doet de Deventer Schouwburg het seizoen 2008-2009 niet aan. Volgens de Schouwburg trekken de dubbelconcerten van deze organisatie te weinig publiek (gemiddeld zo'n zestig man) om er – rendabel – mee door te kunnen gaan. Incidenteel organiseert dit podium wel concerten met jazz of aanverwante muziek. Door de jaren heen blijft er in het jazzleven in Deventer de provinciestad aan de IJssel één constante: in de schouwburg het bijna jaarlijkse optreden van de bijna 79-jarige Engelse trombonist Chris Barber. Hij deed in verschillende bezettingen de provinciestad aan de IJssel aan. Ik heb me laten vertellen dat de veelal bejaarde bezoekers na afloop van het concert stevast afscheid van elkaar nemen met de duim omhoog ('hij was weer zo!') en een 'tot volgend jaar'. (Lo Reizevoort)



JAZZ IN DEVENTER

More Jazz in het Burgerweeshuis aan de Bagijnenstraat:
Vr 6 februari: Yuri Honing Wired Paradise;
Di 17 maart: Het Wisselend Toonkwintet
(Corrie van Binsbergen).

Deventer Schouwburg:
Vr 13 februari: 3DubbelDutch;
Wo 25 februari: Willem Breuker Kollektief,
in het kader van het Bertolt Brecht Festival Deventer.

Dikke van Dale, Nieuwe Markt:
Laatste zaterdag van de maand vanaf 21.30 uur:
28 februari: Maggie V Trio
28 maart: 4You
25 april: Big Fish.

Bouwkunde:
Eerste woensdag van de maand vanaf 21 uur:
Millenium Jazz Orchestra met gastsolist.

In de directe omgeving van Deventer zijn twee huiskamerpodia die regelmatig jazz programmeren. Dat zijn: Klein Koninkrijk in Olst: <http://www.kleinkoninkrijk.nl/> en School van Frieswijk in Schalkhaar: www.schoolvanfrieswijk.nl. Verder combineert restaurant De Roskam in Gorssel eten met muziek: <http://www.deroskamgorssel.nl/?pagina=uitagenda>

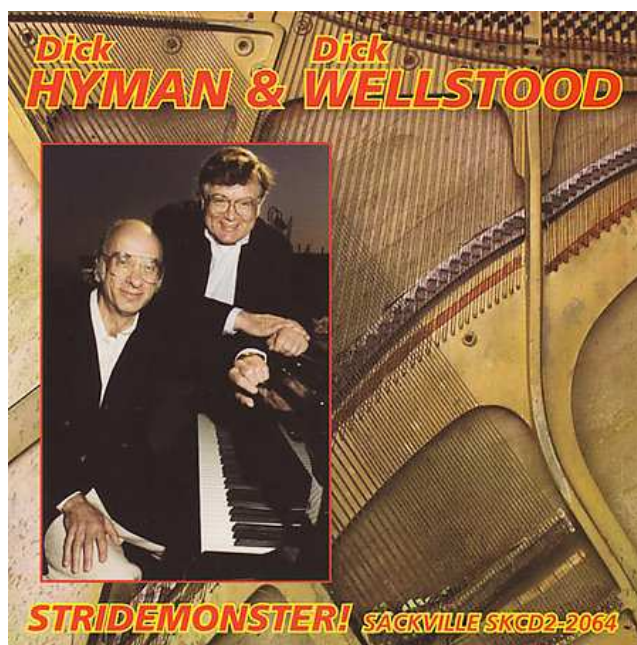
JAZZFLITS

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

THE MULTIPLY-GIFTED DICK HYMAN

It's difficult to pin ultra-versatile pianist Dick Hyman down to a single musical category since he's done so much over six decades: worked early on in groups led by Red Norvo and Benny Goodman; recorded ragtime under the pseudonym 'Knuckles O'Toole'; served as Arthur Godfrey's musical director; played anonymously on a bunch of rock 'n roll records; served as key member of several repertory jazz ensembles; composed and arranged for ballet troupes; assembled music for a long series of Woody Allen soundtracks; partnered trumpeter Ruby Braff on numerous duo dates; and recorded a 1977 LP on which he plays Thad Jones' 'A Child Is Born' eleven different ways, as if it were being interpreted by a range of stylists stretching from Scott Joplin to Cecil Taylor.



Dick Hyman (links) op de hoes van de cd 'Stridemonster!'.

After two full decades as director of jazz programming at the 92nd Street Y, Hyman handed over the leadership reins to Bill Charlap five years ago and backed out of the Y's summer concert series. But he'll be back again next month for another 'Dick & Derek's Piano Party' event with fellow keyboardist Derek Smith and a host of other stars. And there he is on YouTube, backing Charlie Parker and Dizzy Gillespie playing 'Hot House' on an old television show. "Yes, you can now trace my whole bloody career online!" says Hyman. "That clip was pirated from a 1951 show on the old Dumont Television Network. At that time, I was primarily a studio musician in New York but also hosting a TV program called 'A Date On Broadway.' Usually, it was just me and a bass player backing singers of the period. But on this occasion, they brought in a drummer [Charlie Smith] because Bird and Diz were set to receive an award from Leonard Feather. In some versions of this clip, they've trimmed the ending in such a way that

It's difficult to pin ultra-versatile pianist Dick Hyman down to a single musical category since he's done so much over six decades.

I'm not seen. But if you watch very carefully during the alto solo, my profile is visible for just a second." A more recent clip viewable on the YouTube site shows Hyman roaring through the James P. Johnson showpiece called 'You've Got To Be Modernistic.' It offers visual insight into the demanding stride piano style's mechanics. But dig a bit further into the YouTube archive for Hyman analyses of exactly how Jelly Roll Morton moved beyond ragtime conventions, how Earl Hines used tremolos to create a distinctive new trumpet-like keyboard approach and how Errol Garner crafted his own unmistakable sound. Those excerpts come from a CD-ROM set entitled 'Dick Hyman's Century of Piano,' done about ten years ago. Now Arbors Records is ready to reissue it as a boxed CD set that also includes a video DVD. "My intention," says Hyman, "was to analyze the styles of maybe a dozen great piano stylists from the past."

"When I was a college student," recalls Hyman, "I used to go to a little club called The Pied Piper down on Barrow St. in Greenwich Village where James P. was the intermission pianist, alternating with a Max Kaminsky group that had Willie 'The Lion' Smith as its pianist. I got to know Willie a bit. He was extremely talkative, very much the self-promoter. James, by contrast, was somewhat shy and retiring."

Long fascinated by the work of cornetist Bix Beiderbecke, Hyman recorded 'Thinking about Bix' (Reference) a year ago. It includes distinctive piano versions of several classic Beiderbecke band pieces ('Ostrich Walk' and 'Singin' The Blues,' among others), as well as his own treatments of pieces that Bix composed and then recorded himself as piano soloist: 'In A Mist,' 'In The Dark,' 'Candlelight' and 'Flashes.'

Another fruitful recent collaboration has been with singer Lorraine Feather, with whom he appeared at the uptown Y a couple of seasons ago – and with whom he can be heard on a marvelous 2001 album called 'New York City Drag.' "I sent Lorraine a piece of mine called 'A Barrel Of Keys,'" reports Hyman, "so that she could add her own lyrics and vocal. The new title is 'Scrabble' and it'll be recorded eventually, I trust."

"I also enjoy doing solo lunchtime presentations at Saint Peter's every couple of years. And for the Jack Kleinsinger 'Highlights In Jazz' program on the following night, I think I'll be playing with David Ostwald's Gully Low Jazz Band, Wycliffe Gordon, Anat Cohen and my old friend Joe Wilder. There'll also be a mystery guest present. I know who it'll be but I can't tell you."

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

YouTube **Bekijk Dick Hyman op You Tube:**
<http://nl.youtube.com/watch?v=ByULkdy8bWw>

Maandelijks wordt onze website bijna 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

FESTIVALS

JAZZ ENZ 2009

Binnenstad, Utrecht
22 februari

Met onder anderen: Theo Loevendie's Ziggurat, Jan-Wouter Oostenrijk, Eric Vloeimans, Ramon Valle en Nitin Sawhney.

(<http://www.culturelezoondagen.nl>)

'Jazz meets the world' is het motto van alweer de vierde editie van Jazz Enz. Tijdens Jazz Enz 2009 worden heel wat muzikale muurtjes doorbroken. Bijna alle programma's, waaronder ook een filmprogramma, zijn gratis toegankelijk, behalve de concerten in Rasa en Tivoli.

JAZZ MAASTRICHT MASTERS 2009

Theater aan het Vrijthof, Maastricht
20 en 21 maart

Met onder anderen: Gino Vannelli, Zuco103, Brad Mehldau, Philip Catherine en Michel Bisceglia.

(<http://www.jazzinmaastricht.com>)

Jazz Maastricht Masters biedt een programma van vedetten van wereldnaam en aanstormend jong en 'Euregionaal' talent. Van het aanstormend talent zijn van de partij Cesar LaTorre, winnaar van Jazz Hoeilaart 2008, en het akoestische kwartet Bender Banjax, winnaars van de competitie Jong Jazztalent Gent 2008. De Jazz Maastricht Masters is het muzikale sluitstuk van 'Tijdens Tefaf', het culturele festival dat van 13 tot 21 maart rondom The European Fine Arts Fair plaatsvindt.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl).

Eindredactie: Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Kortjen, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:**

• Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert

instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmazaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS**-logo is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

Heeft u jazznieuws? Zo'n 2.750 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

NIEUWSflitsen

Live-opname Miles Davis in A'dam op cd

Een opname die impresario Lou van Rees in 1960 maakte van een concert van trompettist Miles Davis in het Amsterdamse Concertgebouw, komt waarschijnlijk na 2010 op cd uit. Dat onthult Ditmer Weertman, medewerker van het Muziek Centrum Nederland, in de Volkskrant van 22 januari. Davis stond indertijd op de Amsterdamse planken met tenorsaxofonist John Coltrane. "Coltrane steekt hier bijna de grens van hardbop naar free jazz over. En Miles geeft hem alle ruimte", aldus Weertman. De cd komt uit in de serie 'Jazz at the Concertgebouw', waarin reeds cd's verschenen van trompettist Chet Baker en baritonsaxofonist Gerry Mulligan. Omdat de rechten op de opname pas na vijftig jaar vervallen, is het niet mogelijk de plaat eerder uit te brengen.



THE HAGUE JAZZ

DON'T JAZZYTATE

Pianist Hank Jones op The Hague Jazz 2009

Het Metropole Orkest onder leiding van Vince Mendoza is dit jaar de 'artist in residence' tijdens The Hague Jazz. Het orkest treedt op met onder anderen pianist Hank Jones (91). Op het programma staan ook trompettist Hugh Masekela en de zangeressen Dee Dee Bridgewater en Trijntje Oosterhuis. Enkele thema's in de programmering zijn Jazz Made in Germany, Zuid-Afrika en Blue Note Records 70. The Hague Jazz voltrekt zich 22 en 23 mei op twaalf podia in het Haagse World Forum.

Nieuwe cd Rita Reys dit voorjaar uit

Dit voorjaar verschijnt een nieuwe cd van zangeres Rita Reys. Als gastsolist zal daarop de Amerikaanse tenorsaxofonist Scott Hamilton te horen zijn. Het leeuwendeel van het repertoire zong Reys nooit eerder. Het betreft zowel minder bekende stukken uit The Great American Songbook als werk van de Braziliaanse componist Ivan Lins. De arrangementen voor de nieuwe cd zijn Peter Beets, die ook op piano is te horen. Uit de vaste formatie van Reys zullen verder gitarist Martijn van Iterson, bassist Ruud Jacobs en drummer Joost Patocka te horen zijn. Jack van Poll nam voor de gelegenheid achter het hammondorgel plaats.

Eerste dvd van Wayne Shorter als leider

Voor het eerst is saxofonist Wayne Shorter als leider te zien op een dvd. Het betreft een opname van een optreden in Montreux in 1996. Op 'Live at Montreux 1996' speelt Shorter in een elektrische setting met toetsenist James Beard, gitarist David Gilmore, bassist Alphonso Johnson en drummer Rodney Holmes. Als bonus is een aantal opnamen van optredens op het Montreux festival van 1991 en 1992 toegevoegd, waarop Shorter met pianist Herbie Hancock, bassist Stanley Clarke en drummer Omar Hakim, respectievelijk trompettist Wallace Roney, bassist Ron Carter en drummer Tony Williams is te zien. De dvd is verschenen bij Eagle Rock Entertainment.

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

1. The Missionary band

2. Kim Hoorweg Band

04-02-09 Rijswijkse Schouwburg - Rijswijk

14-02-09 Theater De Blauwe Kei - Veghel

25-02-09 Stadsgehoorzaal - Vlaardingen

05-03-09 Scala Theater - Helmond

1. Dimitar Bodurov Kwartet

2. Margriet Sjoerdsma Kwintet

13-02-09 Schouwburg De Lawei - Drachten

1. Ack van Rooyen Kwintet

2. Soesja Citroen Trio

04-03-09 Schouwburg Orpheus - Apeldoorn

1. Rob van de Wouw Sextet

2. met zang van Ivar

06-02-09 Theater Het Klooster - Woerden

13-02-09 Podium P3 - Purmerend

1. Ilja Reijngoud kwartet

2. met zang van Fay Claassen

05-02-09 Muziekcentrum Vredenburg - Utrecht

13-02-09 De Doelen - Rotterdam

14-02-09 Theater Het Kruispunt - Barendrecht

05-03-09 Theater De Stoep - Spijkenisse

07-03-09 Theater Het Klooster - Woerden

13-03-09 Muis Sacrum - Arnhem

1. Peter Beets & Trio

2. Niels Tausk Kwintet

08-03-09 Theater Hanzehof - Zutphen

14-03-09 Concertgebouw - Amsterdam

15-03-09 't Kielzog - Hoogeveen

Groove Night

25-02-09 De Zwijger - Amsterdam

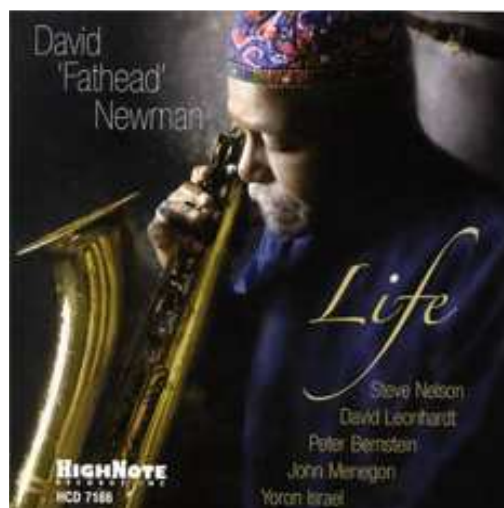
WWW.JAZZIMPULS.NL

JAZZMASTERS

NOG MEER LEZEN OVER JAZZ? KLIK OP:

<http://www.jazzmasters.nl>

OVERleden



'Life', de laatste cd van David Newman uit januari 2007.

David 'Fathead' Newman, 20 januari 2009 (75)

Veel mensen zullen bij de naam David 'Fathead' Newman meteen aan zanger Ray Charles denken. De tenorsaxofonist speelde vanaf 1954 gedurende twaalf jaar in de band van Charles. Newman was zowel in de jazz- als de soulsector actief en werkte samen met fluitist Herbie Mann en de vocalisten Aretha Franklin en Aaron Neville. Voor zijn werk met drummer Art Blakey en toetsenist Dr John werd hij in 1990 voor een Grammy genomineerd. Zijn bijnaam 'fathead' kreeg hij van zijn muziekleraar omdat hij weigerde noten te lezen. Newman had kanker en overleed in een ziekenhuis in New York.

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

DOWNLOADEN POSITIEF

Zo'n 4,7 miljoen Nederlandse internetgebruikers van 15 jaar en ouder hebben in de afgelopen twaalf maanden wel eens onbetaald gedownload. Downloaders kopen gemiddeld evenveel muziek als mensen die nooit downloaden. Ook gaan downloaders meer naar concerten en kopen ze meer merchandise. Veel consumenten die downloaden zouden de muziek niet in dezelfde hoeveelheid tegen de huidige prijzen kopen, als onbetaald downloaden niet meer mogelijk zou zijn. Ook zijn er mensen die downloaden om muziek te leren kennen en eventueel te kopen als zij bevalt. Desondanks is een negatief effect op de legale verkoop van geluidsdragers aannemelijk. Bekende artiesten lijken meer schade te ondervinden, terwijl relatief onbekende artiesten zelfs kunnen profiteren wanneer het uitwisselen van bestanden hun bekendheid vergroot. Voor de maatschappij als geheel staan tegenover dit omzetverlies van de sector de baten van de grote groep downloaders die anders nooit tot aanschaf zou zijn overgegaan. Per saldo is er daardoor een aanzienlijke welvaartswinst. Om het negatieve effect te compenseren boort de muziekindustrie nieuwe inkomstenbronnen aan (concerten, merchandise en sponsoring). Er is plaats voor muziekopnames, maar in de toekomst lijkt het niet meer mogelijk om alleen op basis van muziekopnamen een renderend bedrijf te runnen, zo concluderen de onderzoekers.

VARIA



Esperanza Spalding (Foto: Jaap van de Klomp)

Bassiste/vocaliste **Esperanza Spalding** treedt 18 maart aanstaande voor de tweede keer in het Bimhuis in Amsterdam op. De bovenstaande foto maakte Jaap van de Klomp 15 september 2008 tijdens haar eerste optreden aldaar. In een volle zaal maakte ze toen een overtuigende indruk op het publiek.

PLAYLIST LÜDEKE STRAIGHTAHEAD(?)

De volgende nieuwe cd's zijn **dinsdag 3 februari** om 23.00 uur te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op de ConcertZender:

Cedar Walton: Seasoned Wood (HighNote)

Ari Hoenig: Bert's Playground (Dreyfus)

i compani: Circusism (icdisc.nl)

Charlie Parker: Bird in Time 1940-1947 (ESP)

Sonny Rollins: Road Shows vol.1 (Doxy/Universal)

The Phonebone Quintet: Return of the Elephant (Aliud)

Aaron Parks: Invisible Cinema (Blue Note)

Rob van Bavel/Bert Boeren: 'en Blanc et noir' 11 (Daybreak)

Lüdeke Straightahead(?) wordt samengesteld en gepresenteerd door Jaap Lüdeke. Na de uitzending is het programma dag en nacht terug te beluisteren via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>.

INGEZONDEN

Blues geen hoofdmoot van programma

Ik zag net een vriendelijke recensie van mijn optreden in Leeuwarden op 21 december 2008 geschreven door Hessel Fluitman (JazzFlits 110, red.). Dank hiervoor, maar één ding moet me van het hart. Ik zong in totaal negentien stukken, waarvan veertien eigen stukken, drie 'oude bluesliedjes' uit de jaren twintig en dertig en verder 'Crepuscule with Nellie' en 'Never make your move too soon' (een bluesachtig stuk van veel recenter datum). Hessel Fluitman noemt dit 'veel oude bluesliedjes' en verder op in zijn stuk 'Naast oude blues ook stukken van eigen hand'. Het programma aldaar bestond toch echt voor het leeuwendeel (die veertien stukken) uit door mij zelf geschreven stukken (waaronder genoemde 'Don't cry baby'). Hoe ik ook van oude blues houd, deze waren op een geen enkele wijze de hoofdmoot van het programma.

Soesja Citroen
Gouda

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

JAZZ
INTERNATIONAL
RDAM

Concerttips van
Peter J. Korten

Nu het Rotterdamse Filmfestival weer achter de rug is, draait de programmering van de jazz in de Maasstad weer op volle toeren. Medio april komt er zelfs een podium bij. In Zaal de Unie aan de Mauritsweg komen concerten die worden gecombineerd met interviews met optredende artiesten.

Frederike Schonis presenteert op **11 februari** trots haar officiële debuut in Lantaren/Venster. De zangeres weet popsongs in het voetlicht van de jazz te brengen. Vorige zomer was ze actief in een serie van 'Heldinnen aan de Maas'. Haar muziek is ingetogen en intiem en eindelijk staat ze op een echt podium!

Het Ilja Reijngoud Quartet en Fay Claassen geven op **13 februari** een dubbelconcert in De Doelen. Een kwartet met trombone en een zangeres. Die twee partijen passen door de rijpe stem van Fay heel goed bij elkaar. Ze gaat sonnetten van Shakespeare en gedichten van Oscar Wilde zingen. Daaromheen componeerde Reijngoud de muziek. Gitarist Martijn van Iterson komt ook mee.

Het is een buitenkans om het concert van John Surman 'Spaces in between' te zien. **28 februari** zal hij in Lantaren/Venster optreden met de formatie die ook op zijn laatste cd speelt. Naast de saxofonist is er een strijkkwartet. Bassist Chris Laurence slaat een brug tussen de jazz van Surman en de klassieke muziek van de strijkers. Als het concert zo mooi wordt als de gelijknamige cd...

Het is nog wat verder weg, maar misschien goed om alvast te weten: Wayne Shorter komt **13 maart** in Lantaren/Venster.

OPROEP

TENORSAXOFOON GESTOLEN

Het is u wellicht bekend dat ik me de laatste jaren heb gemanifesteerd als baritonsaxofonist, meer dan tenorist. Dat ik bij die keuze de steun zou krijgen van de onderwereld had ik echter niet gedacht, je vindt je bewonderaars in de meest onverwachte kringen. In het weekend van 24 januari is mijn mooie Selmer tenor (nr. 108434, in bruin leren softbag) gestolen. Mocht er iets op u pad komen wat hier mee verband zou kunnen houden vraag ik vriendelijk dit mij te laten weten.

Bij voorbaat mijn dank,
Jan Menu
sax@janmenu.com

CORRECTIE op nummer 110

In een bericht op de voorpagina over de gemeentelijke subsidie aan de festivals **The Hague Jazz en Pure Jazz** werd in het vorige nummer gesproken over een subsidie voor 'volgend jaar'. Dat volgende jaar is niet 2010, maar 2009. Het bericht werd eind 2008 geschreven en daardoor is de fout ontstaan.



BEZOEK HET MICHIEL DE RUYTER-ARCHIEF
KLIK HIER OP: <http://mdr.jazzarchief.nl/>

DAAROM HEEFT EEN BIGBAND EEN DIRIGENT NODIG...

"Die alten Bigbands mit den großen Namen, also die Count Basie- oder Duke Ellington-Band brauchten keinen Dirigenten. Da saß der Chef am Klavier und die Band spielte ihr Repertoire. Aber eine moderne Rundfunk-Band hat mit einem sehr differenzierten Repertoire zu tun. Sie spielt auch die alten Swing- und Latin-Stücke, auf der anderen Seite aber sehr moderne Literatur.

Die Hauptarbeit eines Chefdirigenten ist es, **mit der Band zu proben und dafür sorgen, dass das, was in den Partituren steht, auch umgesetzt wird.** Und zweitens ist man als Chefdirigent dafür verantwortlich, dass die Musiker interessante Aufgaben bekommen. Diese Musiker haben ja alle ihr ganz eigenes Profil und eine eigene Meinung zu der Musik, die sie spielen. Da prallt schon gelegentlich einiges aufeinander. Meine Rolle war es dann immer, auszugleichen und zu harmonisieren. Und man muss sich dafür einsetzen, dass Projekte, bei denen nicht unbedingt das Herzblut der Musiker fließt, ordentlich und professionell erledigt werden. Das haben wir immer geschafft.

Man sollte sich **bei Konzerten darauf beschränken einzuzählen, Einsätze zu geben, bei Tempowechseln genaue Vorgaben zu machen und bei verwickelteren Metren, also etwa Siebener- oder Elfer-Takten aufzupassen - und am Schluss abzuwinken.** Ansonsten steht man halt auf der Bühne herum. Man kann diese Arbeit natürlich auf verschiedene Arten machen: appetitlich, zurückhaltend, aufdringlich oder blöd. Man muss wissen, was die Band braucht.

Aber **das Wichtigste war für mich doch immer, eigene Projekte zu schaffen, die für die Musiker interessant waren. Und darauf hin zu arbeiten, dass die Band um ihrer selbst willen geschätzt wird, wegen ihrer eigenen Potenzen** also, und nicht etwa nur, weil sie mit einem Prominenten aus den USA, wie zuletzt mit Al Jarreau, eine erfolgreiche internationale Tournee absolviert hat. Andererseits wussten wir natürlich immer, dass das große Publikum die großen Namen als Aufhänger braucht. Das gehörte auch zu den wirklich schönen Seiten an diesem Job, mit den Helden der eigenen Jugend auf der Bühne stehen zu können: McCoy Tyner, Benny Golson... Nur Miles Davis ist uns entgangen. **Für die Motivation der Musiker ist es übrigens auch wichtig, für Abwechslung zu sorgen, also immer wieder Gastdirigenten zu verpflichten, die mit eigenen Projekten kamen."**

Dieter Glawischnig, leider van de NDR-Bigband, op 19 januari 2009 in de Frankfurter Rundschau.